

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Martina Bobáka v právní věci

žalobce: **X. Y.**
bytem X
zastoupeného JUDr. Jiřím Novákem, advokátem
sídlem Na strži 2102/61a, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2022, čj. PPR-14831-6/ČJ-2022-990131,
takto:**

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 22. 6. 2022, čj. PPR-14831-6/ČJ-2022-990131, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **15 342 Kč**, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Nováka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 12. 8. 2022 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2022, čj. PPR-14831-6/ČJ-2022-990131 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný částečně změnil a částečně potvrdil rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby Policie ČR (dále podle kontextu též „**Pyrotechnická služba**“ nebo „**služební funkcionář**“) ve věcech služebního poměru ze dne 21. 2. 2022, čj. PYRO-52-21/ČJ-2021-9400KR (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“), jakož i zrušení samotného Prvostupňového rozhodnutí.
2. Předmětnými rozhodnutími bylo na základě žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2020 (dále též „**Žádost**“) rozhodnuto jednotlivými výroky tak, že:

I. **žádost o doplatek služebního příjmu, vyjma části žádosti, o níž bylo rozhodnuto výrokem v bodu č. II. a III. byla zamítnuta**, neboť systém výkonu služby expozitury České Budějovice, odboru munice Pyrotechnické služby Policie České republiky nenaplňoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím souvisejícího zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, tudíž nevznikl právní nárok na doplacení služebního příjmu;

III. **byly zamítnuty nároky na doplatek služebního příjmu v příslušném období od 1. 1. 2018 za měsíce leden 2018, únor 2018, duben 2018, květen 2018, červen 2018, červenec 2018, srpen 2018, září 2018, říjen 2018, listopad 2018, prosinec 2018, únor 2019, březen 2019, duben 2019, květen 2019, červen 2019, červenec 2019, srpen 2019, září 2019, říjen 2019, listopad 2019, prosinec 2019, leden 2020, únor 2020, březen 2020, květen 2020, červen 2020, červenec 2020, září 2020, říjen 2020, listopad 2020 a prosinec 2020**, za které byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle ustanovení § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v rozhodném znění (dále jen „**zákon č. 361/2003 Sb.**“), neboť podíl výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích nenaplňoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 % není validní a nevznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu.

Výrokem II Prvostupňového rozhodnutí byl žalobci **přiznán nárok na doplatek služebního příjmu za měsíce březen 2018, leden 2019, duben 2020 a srpen 2020**, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. (*sic!*), neboť podíl výkonu služby žalobce naplňoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím souvisejícího zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, a vznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu, a to v celkové výši 25 793 Kč. Vzhledem k tomu, že proti tomuto výroku žalobce odvoláním nebrojil, nabyl výrok právní moci a posouzení Žádosti v tomto období nebylo předmětem odvolacího řízení.

3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 6. 2022.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve shrnul obsah Prvostupňového rozhodnutí a obsah správního spisu; následně rekapituloval průběh odvolacího řízení včetně odvolací argumentace žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

5. Žalovaný předeslal, že žalobce odvoláním napadl toliko výroky I a III Prvostupňového rozhodnutí (tj. ty výroky, jimiž bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho Žádosti, resp. nároků v ní uplatněných), a konstatoval, že není oprávněn přezkoumávat výrok II Prvostupňového rozhodnutí.
6. Po shrnutí relevantní právní úpravy se žalovaný věnoval odůvodnění výroků I a III, k nimž uvedl následující. Konstatoval, že podstatou projednávané věci je, zda žalobce ve vymezeném období naplňoval podmínky zvýšeného základního tarifu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., který je přiznán příslušníkům, kteří vykonávají službu ve dvousměnném, třísměnném, anebo nepřetržitém výkonu služby. Doplnil, že ve dvousměnném provozu se příslušníci ve výkonu služby vzájemně střídají, a to ve dvou směnách (např. ranní a odpolední), ve třísměnném režimu ve třech směnách (např. ranní, odpolední a noční) v rámci 24 hodin po sobě jdoucích a u nepřetržitého režimu je provoz zajištěn po dobu 24 hodin po sobě jdoucích denně 7 dní v týdnu, a to střídáním ve směnách nebo 24hodinovými směnami. Charakteristickým znakem pro vzájemné střídání příslušníků v rámci směnného nebo nepřetržitého režimu služby je dle žalovaného pravidelnost, tj. že vzájemné střídání není nahodilé, nýbrž opakující se v rámci určitého cyklu.
7. Žalovaný se předně zabýval tím, zda běžný výkon služby žalobce naplnil podmínky směnného režimu služby, resp. zda se žalobce v určitém rozsahu na směnném režimu výkonu služby podílel, a pokud ano, v jakém rozsahu tomu bylo ve vztahu ke zbytku základního fondu doby služby.
8. Poukázal na rozkaz ředitele Pyrotechnické služby ze dne 13. 9. 2016, č. 37/2016, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba u Pyrotechnické služby. Tímto bylo stanoveno, že příslušníci zařazení v expoziturách odboru munice Pyrotechnické služby vykonávají služby při nerovnoměrném rozvržení doby služby, přitom ta se rozvrhuje do směn zpravidla v délce 12 hodin od 8:00 do 20:00 hodin, pokud zájem služby nevyžaduje změnu doby služby v dané směně. Žalovaný na základě podkladů založených ve spisovém materiálu dospěl k závěru, že skutečný výkon služby žalobce odpovídal takovému rozvržení, tj. že žalobce standardně vykonával službu při nerovnoměrném rozvržení doby služby v jednosměnném režimu služby.
9. Žalovaný dále uvedl, že vedle výkonu služby žalobce plnil služební pohotovost a službu přesčas. Zdůraznil, že služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu služby a je nezbytné ji odlišovat od výkonu služby. Jedná se o situaci, při níž je příslušník v době odpočinku připraven konat v případě potřeby službu. Dle přesvědčení žalovaného tak příslušník plněním služební pohotovosti službu nevykonává. Doplnil, že služební pohotovost nelze považovat za výkon služby nebo nějakou další směnu. Pokud je příslušník, kterému byla nařízena služební pohotovost povolán k výkonu služby, jedná se o službu přesčas. Ani s ohledem na povahu služby přesčas však tuto nelze považovat za nějakou další směnu. Žalovaný proto uzavřel, že běžný chod odboru munice Pyrotechnické služby, vyjma zajišťování činností ve Vrběticích, neprobíhá ve směnném režimu služby, a proto bylo namístež Žádost v tomto směru zamítnout, jak bylo učiněno ve výroku I Prvostupňového rozhodnutí ve znění Napadeného rozhodnutí.
10. Následně se žalovaný věnoval režimu služby zavedenému ve Vrběticích, kde žalobce v příslušném období vykonal několik směn. Služební funkcionář i žalovaný v rozhodnutích obsáhlým způsobem vysvětlili, z jakých důvodů nelze přiznat za služby vykonané na pracovišti ve Vrběticích nárok na zvýšení základního tarifu služebního příjmu žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Žalobce přitom v podané žalobě žádné žalobní námitky v souvislosti s tímto nárokem (toliko však ve vztahu k vykonaným směnám, nikoliv ve vztahu ke služební pohotovosti) uplatněným v Žádosti nevznesl, protože soud k detailní reprodukci argumentace žalovaného k těmto otázkám obsažené v Napadeném rozhodnutí nepřistoupil.

11. Žalovaný při posouzení, zda výkon služby ve Vrběticích probíhal ve směnném režimu, vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 Ads 59/2012 - 53, ve kterém soud jako podstatné hledisko hodnotil podíl výkonu služby na směnném režimu (o kterém v předmětné věci nebylo sporu) vůči základnímu či celkovému fondu doby služby. Žalovaný nejprve konstatoval, že způsob, jakým danou otázku posoudil služební funkcionář, shledává nepřezkoumatelným a částečně nezákonným, avšak za zachování zásady hospodárnosti přistoupil k samostatnému posouzení, jaký podíl výkonu služby ve Vrběticích tvořil základní fond doby služby žalobce za posuzované období, a to bez ohledu na to, zda ve Vrběticích směnný režim byl zaveden, či nikoliv. Učinil tak z důvodu zjištění, zda žalobci mohl vůbec vzniknout nárok na doplatek služebního příjmu, pokud by ve Vrběticích příslušníci vykonávali službu v daném období ve směnném režimu služby. Žalovaný zastává názor, že příslušníkovi náleží doplatek služebního příjmu za podílení se na směnném režimu, pokud by část výkonu služby na nepřetržitém, resp. směnném režimu, odpovídala více než 50 % základního fondu doby služby. Žalovaný uvedl, že na základě informací ze spisového materiálu (podle výkazu služeb z EKIS) zjistil, že žalobce se na výkonu služby ve Vrběticích podílel nejvýše v poměru 48,9 % z celkového měsíčního základního fondu doby služby, tj. v menším zlomku základního fondu doby služby. Uzavřel, že i pokud by byl ve Vrběticích zaveden směnný režim, nemohl by podíl výkonu služby žalobce v daném rozsahu zasáhnout do biorytmu a sociálního a rodinného života žalobce v takové intenzitě, s jakou je spojena kompenzace odpovídající zvýšení základního tarifu služebního příjmu podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.
12. Následně se žalovaný věnoval jednotlivým odvolacím námitkám žalobce. K námitce žalobce, že pokud je služba u Pyrotechnických služeb rozvržena tak, že je v době od 8:00 do 20:00 zajištěna prostřednictvím dvou příslušníků odboru munice Pyrotechnických služeb na služebně a následně na tuto 12hodinovou směnu navazuje pohotovost jednoho příslušníka odboru munice, která je zajištěna od 20:00 do 8:00 hodin, jedná se o službu v nepřetržitém provozu, žalovaný uvedl, že pokud je po naplánované směně příslušníky odboru munice plněna služební pohotovost, nelze ji označovat za službu, resp. výkon služby.
13. Konstatoval, že služební pohotovost, která není ze zákona výkonem služby, či služby přesčas, která je vykonávána zcela výjimečně a mimo rámec směn, nelze považovat za pravidelnou směnu jako součást směnného režimu, v jehož rámci dochází k vzájemnému a pravidelnému střídání příslušníků. Dle názoru žalovaného se jedná o zcela odlišné a samostatné instituty, které mají speciální úpravu odměňování v zákoně č. 361/2003 Sb. Zvýšení základního tarifu jako peněžité ohodnocení výkonu služby příslušníků v různých vzájemně na sebe navazujících úsecích nelze v případě služební pohotovosti a služby přesčas požadovat, neboť na ně nedopadá a týká se zcela jiné situace. Doplnil, že v rámci služební pohotovosti příslušníci nevykonávají služební úkoly, jsou toliko připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat a za tuto připravenost k výkonu služby jsou honorováni podle § 126 zákona č. 361/2003 Sb. V duchu tvrzení žalobce by tak dle žalovaného byla popřena služební pohotovost a tento právní pojem by se stal obsoletní.
14. Námitku žalobce, že v souvislosti se služební pohotovostí je nutno vzít v potaz, že dobu služební pohotovosti sice příslušník odboru munice Pyrotechnické služby tráví v místě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

svého bydliště, avšak je povinen neprodleně reagovat na pokyn svého zaměstnavatele a neprodleně se dostavit do místa výkonu služby, žalovaný shledal nedůvodnou. Uvedl, že doba, v níž žalobce plnil služební pohotovost, je dobou odpočinku. Konstatoval, že se svým způsobem jedná o zásah do osobního života příslušníka, avšak za ni příslušníkovi náleží jistá kompenzace jako odměna za služební pohotovost, nikoliv však za výkon služby. Žalovaný dále rozvedl, proč dle jeho názoru nejsou závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 21. 2. 2018 ve věci C-518/15, *Ville de Nivelles v. Rudy Matzak* (dále jen „rozsudek C-518/15“) přenositelné na projednávanou věc.

15. Námitce žalobce, že v Prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně pracováno s pojmem služební pohotovost, neboť mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí není ve svém důsledku žádný rozdíl, žalovaný nepřisvědčil. Dle jeho názoru žalobce směšuje výkon služby a služební pohotovost, i když se jedná o odlišné právní instituty.
16. Žalovaný rovněž jako nedůvodnou shledal námitku žalobce, v níž s poukazem na důvodovou zprávu k § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. namítal, že Pyrotechnická služba je službou složitou, odpovědnou a namáhavou, jejíž výkon je podmíněn získáním odborných zkušeností a znalostí, přičemž toto jsou kritéria podstatná pro zařazení do tarifní skupiny podle § 114 odst. 2 předmětného zákona, nikoliv místo konání služby a tedy skutečnost, že je část služby konána mimo služebnu, automaticky neznamená, že je vyloučen služební režim podle § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. Žalovaný uvedl, že služební pohotovost je určitým stupněm připravenosti příslušníka v době odpočinku konat v případě potřeby službu, nikoliv výkonem služby. Opětovně zdůraznil, že v případě výkonu služby v době služební pohotovosti se jedná o službu přesčas.
17. Ani poslední námitku žalobce poukazem na stanovisko personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007 (tj. že zvýšený tarifní služební příjem má náležet těm příslušníkům, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne a u kterých dochází při výkonu služby k zasažení biorytmu a společenského a rodinného života) neshledal žalovaný důvodnou. Žalovaný vyjádřil souhlas s předmětným stanoviskem, avšak zdůraznil, že dotčený režim služby u žalobce v posuzovaném období zjištěn nebyl. Uvedl, že žalobce v posuzovaném období běžně vykonával službu v jednosměnném režimu při nerovnoměrném rozvržení doby služby.
18. Závěrem žalovaný konstatoval, že ze shromážděných podkladů vyplynulo, že se příslušníci expozitur odboru munice Pyrotechnické služby při běžném výkonu služby nestřídají v různých směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, nýbrž všichni vykonávají službu v jednom typu směny zpravidla v délce 12 hodin od 8:00 do 20:00 hodin při nerovnoměrném rozvržení pracovní doby jako žalobce. Dle názoru žalovaného se tak nezakládá na pravdě tvrzení žalobce, že podstatná část služby je vykonávána od 22:00 do 6:00 hodin. Zdůraznil, že příslušníkům expozitur odboru munice není při běžném výkonu služby rozvrhována doba do dvou 12hodinových úseků, které na sebe bezprostředně navazují. Žalovaný vyjádřil nesouhlas se snahou žalobce dotvářet směnný režim služby u příslušníků odboru munice pomocí služební pohotovosti.

III. Žaloba

19. V úvodu podané žaloby žalobce předeslal, že podal návrh na zahájení řízení o doplatku služebního příjmu, neboť mu s ohledem na vícesměnné rozvržení pracovní doby dle § 114

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. vznikl nárok na zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %.

20. Žalobce v zásadě uplatnil jediný žalobní bod, a to že žalovaný nesprávně posoudil jeho Žádost, neboť příslušníci odboru munice Pyrotechnické služby (tj. i žalobce) s ohledem na pravidelně konanou služební pohotovost fakticky vykonávali službu ve směnném režimu, čímž jim vznikl nárok na zvýšení základního tarifu služebního příjmu.
21. Žalobce uvedl, že standardní výkon služby příslušníků Pyrotechnické služby je rozvržen tak, že v době od 8:00 do 20:00 hodin je služba zajištěna prostřednictvím dvou příslušníků, kteří jsou přítomni na služebně a vykonávají společně tuto směnu, a od 20:00 do 8:00 hodin navazuje pro jednoho člena směny pohotovost. Tato služba je pracovníky zajišťována 24 hodin denně 7 dní v týdnu. Žalobce tvrdil, že shora popsáním rozvržením pracovní doby jsou naplněny zákonné podmínky směnného režimu služby. S tím souvisí i zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %. K tomu žalobce poukázal na § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003, neboť splňuje definiční znaky dvousměnného a současně též nepřetržitého výkonu služby. Pro dvousměnný provoz musí být splněna podmínka vzájemného střídání příslušníků, které se uskutečňuje v rámci 24 hodin jdoucích po sobě, což v projednávaném případě splněno bylo. Skutečnost, že část služby (12 hodin) je konána v režimu pohotovosti, resp. mimo služebnu, není dle žalobce v dané věci právně významná.
22. Žalobce měl za to, že pro výkon služby a výkon pohotovosti jsou kladeny stejné nároky, vyjma změny pracovního místa v době pracovní pohotovosti. Náplní práce žalobce je být připraven k zabezpečení potřeb Pyrotechnické služby a neprodleně reagovat na pokyn a dostavit se do místa výkonu práce. Činnosti vykonávané příslušníkem Pyrotechnické služby v rámci pohotovosti jsou tak shodné s činnostmi, které tento příslušník vykonává v rámci běžné služby. Poznamenal, že po výkonu 24hodinové směny nastupuje na jeho místo jiný příslušník, který vykonává službu ve stejném režimu.
23. Žalobce poukázal na rozsudek ze dne 16. 12. 2021, čj. 1 As 247/2021 - 40, ve kterém Nejvyšší správní soud řešil obdobnou situaci a seznal, že v daném případě příslušníci vykonávající pracovní pohotovost jsou jediní, „kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby...“, a „z materiálního hlediska se jedná o výkon 24hodinové služby, za které náleží příslušný plat včetně případných příplatků“. Dále pak žalobce poukázal na rozsudek C-518/15, podle kterého pokud zaměstnavatelé svým zaměstnancům uloží povinnost dostavit se na základě pokynu zaměstnavatele ve velmi krátké době na pracoviště, je tato doba pracovní pohotovosti považována za pracovní dobu.
24. Namítal, že rozdělení směn bylo pouze formální, účelové a motivované snahou žalovaného o finanční úspory. Takovýto přístup dle žalobce nelze aprobovat. Nařízení pracovní pohotovosti představuje výjimečný prostředek, který má být využíván výhradně a pouze v případech naléhavé potřeby. Není možné pracovní pohotovostí ve skutečnosti nahrazovat druhou směnu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, čj. 4 As 407/2021 - 50, podle kterého ani tvrzení, že v době pracovní pohotovosti příslušníci nevykonávají žádnou činnost nebo případně se uchýlí k odpočinku, nemůže být právně relevantní, jelikož to byli pouze a výlučně oni, kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby.
25. Žalobce rovněž odkázal na důvodovou zprávu k § 114 zákona č. 361/2003 Sb., ze které dle něho vyplývá, že rozhodujícím kritériem pro zařazení do tarifní skupiny podle § 144 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

2 předmětného zákona je složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané služby a dále také odborné zkušenosti podmiňující výkon služby, nikoliv místo konání služby.

26. Konečně žalobce poukázal i na stanovisko personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007, podle kterého zvýšený tarifní služební příjem má náležet těm příslušníkům, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a v neděli, a u kterých dochází při výkonu služby k zasažení biorytmu a společenského a rodinného života (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 Ads 59/2012 - 53). Zásah do biorytmu žalobce spatřoval již v rozvrhu doby služby, tedy ve dvou 12hodinových úsecích, které na sebe bezprostředně navazují. Zdůraznil, že podstatná část služby je konána v době od 22 do 6 hodin ráno, čímž je nepochybně narušen spánkový cyklus žalobce. Zásah do společenského a rodinného života žalobce dovozoval ze skutečnosti, že služba zasahuje do cca 80 % všech víkendů a státních svátků. Připomenul, že při služební pohotovosti je příslušník podstatně omezen v plánování osobního volna.

IV. Vyjádření žalovaného

27. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 27. 9. 2022 žalovaný setrval na závěrech uvedených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Zdůraznil, že žaloba je ve velké míře obsahově shodná s odvoláním proti Prvostupňovému rozhodnutí, přičemž námítky žalobce byly v Napadeném rozhodnutí důkladně vypořádány.
28. Dle názoru žalovaného se tvrzení žalobce co do plánování a vykonávání služby příslušníkům odboru munice Pyrotechnických služeb nezakládá na pravdě. Zopakoval, že žalobce vykonával službu v posuzovaném období v jednom typu směny, resp. vykonával službu v jednosměnném režimu služby při nepravidelném rozvržení doby služby.
29. Žalovaný zdůraznil, že je třeba od sebe striktně odlišit základní dobu služby, služební pohotovost, službu přesčas a směnný režim služby. Žalobce dle jeho přesvědčení tyto instituty směšuje, přistupuje k extenzivnímu výkladu a snaží se pomocí toho dotvářet směnný režim. Následně žalovaný zopakoval své závěry k institutu služební pohotovosti (srov. bod 99 tohoto rozsudku).
30. K rozdílům mezi výkonem služby a služební pohotovostí žalovaný uvedl, že v době služební pohotovosti je příslušník k výkonu služby připraven, tj. danou službu nevykonává. Na připravenost k výkonu služby pak dle žalovaného nelze nahlížet stejně jako na výkon služby. Služební pohotovost je příslušníky plněna v době odpočinku a je právně i fakticky nemožné, aby v této době příslušník vykonával službu, aniž šlo o službu přesčas. Doplnil, že v rámci služební pohotovosti příslušníci nevykonávají žádné služební úkoly, jsou toliko připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat.
31. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že vykonává směny v délce 24 hodin, které jsou rozděleny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti. Dle žalovaného žalobce opět přistupuje ke směšování výkonu služby a služební pohotovosti a tímto způsobem usuzuje na směnný režim služby. Zároveň jeho tvrzení neodpovídá faktickému výkonu služby žalobce ani příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby.
32. Podle žalovaného nejsou žalobcem uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu na tuto věc přílehlavé, jelikož se netýkají směnného režimu služby v podmínkách služebního poměru příslušníků nebo zvýšení základního tarifu služebního příjmu v souvislosti se směnným režimem služby. Předmětem případů posuzovaných Nejvyšším správním soudem byl případný doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti konané

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

na pracovišti ve smyslu zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „**zákon o vojácích**“). Ve zmíněných případech bylo nezbytné postavit najisto, zda byla služební pohotovost žalobcům nařízena, zda tomu bylo v důležitém zájmu služby a z tohoto důvodu bylo třeba zjistit i to, jakou činnost tito žalobci v rámci služební pohotovosti vykonávali. Předmětem sporu bylo, zda nebyla z materiálního hlediska též v době služební pohotovosti vykonávána služba a zda žalobcům nevznikl nárok na doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti, nebo zda jim náleží „pouze“ odměna za služební pohotovost.

V. Další podání žalobce a žalovaného

33. Žalobce svou argumentaci následně doplnil v replice k vyjádření žalovaného ze dne 31. 10. 2022. Konkretizoval, že jeho žalobní tvrzení vychází z toho, že výkon služby příslušníků odboru munice Pyrotechnických služeb je rozvržen tak, aby služba příslušné expozitury byla zajištěna nepřetržitě, včetně víkendů a svátků. V době od 20:00 do 8:00 hodin vykonává jeden člen služby služební pohotovost se služebním výjezdovým telefonem a služebním vozidlem s nutností okamžitě reagovat a plnit úkoly mu stanovené tak, aby služby dané expozitury byly zajišťovány nepřetržitě. Rozvržení služby na základní dobu služby a služební pohotovost je dle žalobce čistě formální a účelové.
34. Žalobce zdůraznil, že mezi účastníky řízení nepadá shoda, zda rozdělení 24hodinové směny na službu a služební pohotovost nebylo toliko formálním zastřením skutečného stavu, tj. nepřetržitého provozu. Je mezi nimi sporné, zda žalobce z materiálního hlediska i v době označené jako služební pohotovost nevykonával službu, neboť obsahová náplň úkolů pracovníka, který vykonává standardní výkon služby, a pracovníka vykonávajícího služební pohotovost, je prakticky totožná.
35. Žalobce souhlasil s žalovaným, že služební pohotovost představuje výjimečný institut a je nutné s ním v aplikační praxi takto nakládat, a nikoliv služební pohotovostí nahrazovat pravidelnou směnnost provozu. Doplnil, že nezpochybňuje právní úpravu zákona č. 361/2003 Sb. ve vztahu k směnnému režimu a služební pohotovosti, nicméně zpochybňuje, jakým způsobem jsou tyto instituty zařazeny do praxe Pyrotechnické služby. Pokud totiž zaměstnavatel nutí své zaměstnance, aby po skončení služby nastoupili na služební pohotovost, která tak plynule navazuje na standardní službu, aniž došlo ke zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, je tímto způsobem obcházen zákon. Shrnuje, že podstata žalobních tvrzení vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které služební pohotovost je institutem výjimečným, nastupujícím v případě nutnosti pokrytí nahodilých, a ne zcela předvídatelných událostí, lze jej užívat v nezbytné míře, a nikoliv k pokrytí pravidelné činnosti. Argumentoval, že pravidelné rozvržení služební pohotovosti navazující trvale na základní dobu služby z povahy věci vylučuje její posouzení jako pohotovostní, nahodilé a nařizované nikoliv k pokrytí pravidelné činnosti. Dle žalobce se žalovaný existujícím faktem pravidelnosti služební pohotovosti v nyní posuzované věci, která prakticky vylučuje její nahodilost a výjimečnost, nijak nevypořádal. Nevypořádal se ani s obsahovou náplní služby a služební pohotovosti, přičemž žalobce tvrdil, že obsahová náplň úkolů pracovníka, který vykonává standardní výkon služby a služební pohotovosti, je prakticky totožná
36. Žalobce dále v tomto kontextu poukázal na to, že po celou dobu služby je pracovní náplní žalobce připravenost k plnění úkolů pyrotechnické služby, a to bez ohledu na to, zda je činnost konána ve službě či v době služební pohotovosti. Neexistuje žádný legitimní důvod

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

pro tvrzení žalovaného, že denní směna je službou, zatímco noční směna je pracovní pohotovostí. Žalobce zopakoval, že rozdělení doby výkonu služby na 12 hodin služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo formálním aktem rozdělení nepřetržitého 24hodinového výkonu služby, a tedy obcházením zákona v neprospěch žalobce. Žalobce doplnil, že výkon služby je v jeho případě vykonáván prakticky v nepřetržitém režimu, protože nelze pochybovat o jeho dopadech na biorytmus žalobce a jeho rodinný a sociální život. Tarifní zvýhodnění se příslušníkům poskytuje právě z důvodu narušení biorytmu a společenského života výkonem služby, a i proto žalobci tarifní zvýhodnění náleží.

37. Žalobce rovněž doplnil, že § 77 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. zakazuje přímou a nepřímou diskriminaci motivovanou stanovenými diskriminačními důvody, přičemž ačkoli předmětné ustanovení nezahrnuje ve svém taxativním výčtu „odměňování“, tak řešení lze zčásti nalézt v zákoně č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů. Poukázal, že smyslem a účelem tohoto zákona je vytvoření jednotné právní úpravy práva na rovné zacházení a ochranu před diskriminací a zajištění stejného standardu pro všechny oběti nerovného zacházení a diskriminace v právních vztazích vyjmenovaných v ustanovení § 1 odst. 1, kde se pod písm. c) předmětného zákona výslovně uvádí, že tento „*blíže vymezuje právo na rovné zacházení a zákaz diskriminace ve věcech pracovních, služebních poměrů a jiné závislé činnosti, včetně odměňování*“. Žalobce zároveň tvrdí, že dochází k diskriminaci mezi jednotlivými odbory Pyrotechnické služby, neboť Odbor nástražných výbušných systémů funguje od prvopočátku své historie na Pyrotechnické službě v nepřetržitém režimu služby na 24hodinových směnách s nárokem na příplatek za směnnost, přičemž § 77 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. dále stanovuje, že bezpečnostní sbor je při vytváření podmínek výkonu služby povinen zajišťovat rovné zacházení se všemi příslušníky, mj. pokud jde o odměňování.
38. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 12. 2022 uvedl nad rámec své dříve uplatněné argumentace následující. Předdeslal, že by soud s ohledem na § 71 odst. 2 s. ř. s. neměl přihlížet k nově uplatněným námitkám nebo rozšíření žalobních bodů. Tento postup žalovaný spatřuje především v uplatnění námítky, že došlo k porušení povinnosti rovného zacházení s příslušníky podle § 77 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb.
39. Následně doplnil, že služební pohotovost a výkon služby nelze směšovat, přičemž dle jeho názoru, pokud by zákonodárce zvažoval hodnotit služební pohotovost jako dobu služby, jistě by tak srozumitelně učinil v zákoně č. 361/2003 Sb., stejně jako tak učinil v případě příslušníků Hasičského záchranného sboru České republiky v § 53 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. Upozornil rovněž, že žalobce ve své argumentaci nečiní žádný rozdíl mezi pojetím služební pohotovosti ve smyslu zákona č. 361/2003 Sb. a pracovní pohotovostí ve smyslu zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákoník práce**“), což je s ohledem na odlišnou úpravu nepřijatelné. Východiska judikatury k pracovní pohotovosti podle zákoníku práce, která se navíc věnuje pracovní pohotovosti nařízené v rozporu se zákoníkem práce na pracovišti, proto nelze bez dalšího využít na služební pohotovost, jak žalobce fakticky činí. Pokud by byla služební pohotovost pojímána jako doba výkonu služby, právní úprava zakotvená v § 126 zákona č. 361/2003 Sb., která stanovuje odměňování pro služební pohotovost konanou na služebně nebo mimo služebnu mimo dobu služby, by nedávala smysl a v duchu argumentace žalobce by byla zcela nadbytečná.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

40. Uvedl, že v duchu tvrzení žalobce by služební pohotovost nebylo možné příslušníkovi nikdy nařídit. V době služby příslušník vykonává službu na služebně, tj. plní služební úkoly a rozkazy k výkonu služby, a je povinen být na služebně přítomen. Pokud by nastala v době služby situace, že příslušníkovi by zrovna nebyl přidělen žádný služební úkol, je povinen být připraven na služebně službu vykonávat. I v takovém případě se jedná o dobu služby, nikoliv dobu odpočinku. Naopak pojmovým znakem služební pohotovosti mimo služebnu je, že příslušník nevykonává službu, ale je k jejímu případnému výkonu připraven a plní ji v místě odlišném od služebny, nejčastěji v místě svého bydliště. Příslušník v době nařízené služební pohotovosti tráví volný čas podle svého uvážení, byť s menšími omezeními souvisejícími s tím být dosažitelný pro případnou potřebu výkonu služby. Nicméně v době služební pohotovosti služební úkoly neplní. Skutečnost, že byla v případě potřeby nařizována příslušníkům Pyrotechnické služby služební pohotovost s místem jejího plnění mimo služebnu, potvrzuje, že zájem služby nevyžadoval fyzickou přítomnost příslušníka na služebně a nebyla potřeba výkonu služby v rozsahu konání dalších směn.
41. K námitce žalobce týkající se nevypořádání se s obsahovou náplní služby a služební pohotovosti, žalovaný konstatoval, že se podle jeho názoru jedná částečně o nepřipustné rozšíření žalobních bodů. Současně uvedl, že obsahová náplň služby nebyla předmětem sporu. Vzhledem k tomu, že příslušník v době služební pohotovosti žádné služební úkoly neplní, nelze nějakým způsobem detailně rozebírat obsahovou náplň služební pohotovosti.
42. Následně se žalovaný vyjádřil k námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s tím, že provoz odboru munice Pyrotechnické služby je fakticky zajišťován nepřetržitě 24 hodin denně. Žalovaný má za to, že se s námitkou vypořádal dostatečně, a pro stručnost odkázal přímo na konkrétní části Napadeného rozhodnutí.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

43. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
44. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008 - 117). Žalobcem navržené provedení dokazování výsledkem jeho samotného soud považoval s ohledem na níže uvedené skutečnosti za nadbytečné.
45. V posuzované věci žalobce brojí proti rozhodnutím služebních orgánů, jimiž byla zamítnuta jeho Žádost o doplatek služebního příjmu. Nárok na zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. za výkon služby u Pyrotechnické služby žalobci dle jeho přesvědčení náležel, neboť fakticky vykonával službu ve směnném režimu podle § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. za účelem zajištění nepřetržitého provozu odboru munice Pyrotechnické služby. Žalobce přitom k závěru o faktickém konání služby ve směnném režimu dospěl s ohledem na nařizovanou (a konanou) služební pohotovost, kterou dle jeho názoru byl u odboru munice nahrazován výkon služby. Služební funkcionáři shledali Žádost

žalobce nedůvodnou; žalovaný v Napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce vykonával službu v jednosměnném režimu služby při nepravdělném rozvržení doby služby, resp. že službu ve směnném režimu nevykonával, a tudíž mu nárok na zvýšení základního tarifu nesvědčil.

46. Pro úplnost soud konstatuje, že je mu z úřední činnosti známo, že v posuzované věci se jedná o jeden z více než dvaceti případů žalob příslušníků různých expozitur odboru munice Pyrotechnické služby (zastoupených stejným právním zástupcem), v nichž dotčení příslušníci shodně brojí proti rozhodnutím, jimiž byly zamítnuty jejich žádosti o doplatek služebního příjmu. Argumentace obsažená v žalobách (i v dalších podáních založených v řízení před soudem) je přitom fakticky totožná, resp. jedná se o shodnou právní argumentaci uplatněnou na obdobném skutkovém půdorysu (liší se pouze místo výkonu služby či období, v němž byla služba vykonávána).
47. K dnešnímu dni přitom bylo pravomocně skončeno dvanáct řízení, a to ve věcech vedených zdejší soudem pod sp. zn. 6 Ad 9/2022, sp. zn. 9 Ad 10/2022, sp. zn. 9 Ad 16/2022, sp. zn. 10 Ad 11/2022, sp. zn. 10 Ad 13/2022, sp. zn. 11 Ad 8/2022, sp. zn. 15 Ad 6/2022, sp. zn. 15 Ad 11/2022, sp. zn. 17 Ad 11/2022, sp. zn. 17 Ad 13/2022, sp. zn. 17 Ad 16/2022 a konečně pod sp. zn. 18 Ad 13/2022, v níž osmnáctý senát rozhodl nejdříve, přičemž jeho závěry byly přejaty dalšími senáty tohoto soudu. Ve všech těchto věcech přitom soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení. Z této řady obdobných rozsudků byl již jeden podroben kasačnímu přezkumu, přičemž Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného zamítavým rozsudkem ze dne 14. 7. 2023, čj. 2 As 140/2023 - 52 potvrdil závěry Městského soudu v Praze uvedené v rozsudku ze dne 27. 4. 2023, čj. 15 Ad 6/2022 - 58.
48. Při posouzení důvodnosti žaloby v nyní projednávané věci se osmnáctý senát přidržel závěrů vyslovených ve svém rozsudku vydaném ve věci 18 Ad 13/2022 následovaném dalšími zrušovacími rozsudky uvedenými výše, které byly fakticky potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 140/2023 - 52. Obdobně jako ve věci projednávané pod sp. zn. 18 Ad 13/2022 dodává, že se naopak neztotožnil se závěry obsaženými v zamítavém rozsudku ze dne 11. 1. 2023, čj. 6 Ad 9/2022 - 56. Šestý senát uvedeným rozsudkem rozhodl o zamítnutí žaloby, neboť ji nepovažoval za důvodnou¹, nicméně v odůvodnění dotčeného rozsudku se soud zabýval výlučně režimem výkonu služby, resp. závěry, jež žalovaný učinil ve vztahu ke směnnému provozu ve Vrběticích, nikoli výkonem standardní služby. Osmnáctý senát otázku rozvržení doby služby vykonávané v rámci opatření Vrbětice považuje za mimoběžnou z pohledu předmětu řízení tak, jak byl vymezen podanou žalobou, resp. uplatněnými žalobními body; naopak zásadním shledává posouzení okolností týkajících se faktického výkonu služební pohotovosti příslušníky odboru munice Pyrotechnické služby. Nepovažoval proto, zvláště pak za situace, kdy byly jeho dříve vyslovené opačné závěry potvrzeny rozsudkem kasačního soudu, za účelné vyčkávat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti dotčenému rozhodnutí šestého senátu, neboť se domnívá, že závěry konstatované v rozsudku čj. 6 Ad 9/2022 - 56 se mívají s podstatou námitek vznášených žalobcem, a osmnáctý senát se tak i z tohoto důvodu necítí býti jimi vázán.
49. V posuzované věci totiž osmnáctý senát Městského soudu v Praze nemohl ve světle právě uvedeného přehlédnout, že s ohledem na argumentaci účastníků řízení doplněnou v průběhu

¹ Žalobce pak v předmětné věci proti rozhodnutí brojí kasační stížností; řízení je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 5 As 29/2023.

řízení před soudem (srov. část V. tohoto rozsudku) je mezi nimi sporným, zda žalovaný v odvolacím řízení v dostatečné míře posoudil argumenty žalobce, které dle jeho názoru svědčí o tom, že žalobce fakticky vykonával službu ve směnném režimu. Žalobce totiž již v žalobě tvrdil a v dalším průběhu soudního řízení rozváděl, že žalovaný nosnou část jeho argumentace zcela pominul a materiálním posouzením charakteru služby vykonávané v průběhu období vykazovaného formálně jako služební pohotovost se věcně nezabýval, přestože právě toho se žalobce prostřednictvím své odvolací argumentace domáhal. Žalovaný se naopak domníval, že jednotlivé námitky žalobce tak, jak mu byly předestřeny ve správním řízení, vypořádal, přičemž žalobce v podané žalobě (resp. navazující replice) přichází se zcela novými tvrzeními, které však nebyly podstatou ani předmětem správního řízení, neboť žalobce je poprvé uplatnil až v řízení před soudem.

50. Z argumentace žalobce předestřené v projednávané věci je dle soudu zcela jednoznačné, na základě jakých okolností usuzuje o důvodnosti své Žádosti o doplatek služebního příjmu. Žalobce tvrdí, že systém výkonu služby v rámci odboru munice Pyrotechnické služby expozitury České Budějovice vykazuje prvky vícesměnného režimu služby, neboť výkon služby byl v rozhodném období rozvržen tak, aby byla zajištěna služba nepřetržitě, včetně víkendů a svátků. K zajištění tohoto nepřetržitého režimu přitom měl sloužit nejen výkon samotné služby, ale rovněž služební pohotovost. Lapidárně řečeno měla být právě (dle žalobce formálně nařizovaná) služební pohotovost využívána k zajištění nepřetržitého provozu. Ve své podstatě se mělo jednat o další směnu, přičemž žalobce tvrdí, že povinnosti, jež plnil v rámci výkonu služební pohotovosti, byly obdobné povinnostem, jež plnil v rámci výkonu služby. Jediným prvkem odlišujícím formálně nařizovanou služební pohotovost je skutečnost, že nemusel být fyzicky přítomen na pracovišti. V kontextu rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a SDEU však není podle žalobce tato okolnost pro posouzení toho, zda mu má být přiznán nárok na doplatek služebního příjmu, rozhodná.
51. Žalovaný pak naproti tomu předmět vedeného řízení spatřuje v posouzení, zda v rámci výkonu služby žalobce byly formálně naplněny zákonné podmínky směnného režimu služby. Opakovaně pak zdůrazňuje, že nebylo úkolem služebních funkcionářů v tomto řízení zkoumat naplnění zákonných podmínek služební pohotovosti a materiálně posuzovat charakter činností vykonávaných žalobcem v průběhu období vykazovaného formálně jako služební pohotovost. Vychází přitom z předpokladu, že závěr o směnném charakteru provozu není závislý na interpretaci žalobcem vykonávané činnosti po dobu nařízené služební pohotovosti, neboť je třeba důsledného odlišení rozvržení doby služby (tj. zda je služba vykonávána v jednosměnném či vícesměnném režimu) a služební pohotovosti jako dvou samostatných institutů.
52. Městský soud v Praze proto s ohledem na výše uvedené nejprve přistoupil k posouzení, zda žalovaný v právě popsaném ohledu správně vystihnul podstatu věci a náležitě vypořádal předmět řízení, resp. zda na půdorysu vytyčeném Žádostí žalobce a jím předestřenou argumentací včetně odvolacích námitek dostatečně zkoumal všechny okolnosti rozhodné pro její věcné posouzení a zda za tím účelem zjistil v potřebném rozsahu skutečný (skutkový) stav věci. S tím přitom ve výše naznačeném kontextu úzce souvisí, zda se žalovaný v tomto ohledu řádně vypořádal s odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem, a zprostředkovaně tedy i to, zda je Napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu, resp. zda soud za dané skutkové situace může přistoupit k věcnému posouzení podstaty sporu mezi účastníky.
53. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

(či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

54. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nade vší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvážil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
55. Městský soud v Praze proto předně přistoupil k posouzení, zda žalobce v řízení před soudem uplatnil námitky, jež se obsahově neshodují s jeho argumentací uplatněnou v průběhu správního řízení, jak tvrdí žalovaný. Žalovaný totiž v rámci svých vyjádření v řízení před soudem nezastírá, že se služební orgány nezabývaly obsahovou náplní (jakož ani způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

nařízení) služební pohotovosti žalobce, tedy ani skutečností, zda byla služební pohotovost žalobci nařizována v souladu se zákonem. Domnívá se však, že tak učinit ani neměl, neboť žalobce žádné skutečnosti v tomto ohledu netvrdil.

56. Ze spisového materiálu soud zjistil následující skutečnosti.
57. V samotné Žádosti žalobce toliko uvedl, že mu dle jeho názoru mu měl být za období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2020 přiznán základní tarif dle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. (nikoliv tarif dle § 114 odst. 1 předmětného zákona), neboť výkon služby v tomto období jednoznačně naplňoval znaky pro přiznání zvýšeného základního tarifu.
58. V doplnění Žádosti ze dne 9. 3. 2021 žalobce uvedl, že žádost podal za období od 1. 1. 2018 z důvodu, že některé nároky mohou být ovlivněny tzv. přepočítávacím obdobím, které může být až celý kalendářní rok.
59. Služební funkcionář pak v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí konstatoval jednotlivé způsoby rozvržení doby služby dle § 53 zákona č. 361/2003 Sb., přičemž uvedl, že služební pohotovost není výkonem služby a je nezbytné ji od výkonu služby odlišovat (podrobně viz str. 9 Prvostupňového rozhodnutí). V tomto ohledu pak rozlišil režim služební pohotovosti a služby přesčas, přičemž uvedl, že teprve v tomto okamžiku se jedná o výkon služby. Detailně se pak věnoval charakteru výkonu služby žalobce, a to především s ohledem na výkon služby žalobce v rámci opatření Vrbětice. Samotným nařizováním, výkonem a obsahovou náplní služební pohotovosti konané žalobcem se přitom v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí nezabýval.
60. Žalobce následně v odvolání ze dne 29. 3. 2022 na odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí reagoval tak, že dle jeho přesvědčení ředitel Pyrotechnické služby dospěl k nesprávným závěrům spočívajícím v tom, že „*služební pohotovost nelze považovat za výkon služby*“. Ředitel Pyrotechnické služby věc nesprávně posoudil, pokud dospěl k závěru, že výkon služby žalobce u Pyrotechnické služby je rozložen v jednosměnném režimu služby při rovnoměrném rozložení služby. Služby a výjezdy příslušníka Pyrotechnické služby jsou nepřetržitě zajišťovány 7 dní v týdnu, 24 hodin denně, a to včetně sobot a nedělí a státních svátků. Služba je zajišťována od 8:00 hod do 20:00 hod jako výkon služby dvou příslušníků na služebně a od 20:00 do 8:00 jako pohotovost jednoho příslušníka. Příslušníci vykonávající služební pohotovost představují jediné členy pyrotechnické služby, kteří jsou připraveni k provádění úkolů pyrotechnické služby a jsou povinni se do místa výkonu práce na pokyn zaměstnavatele dostavit neprodleně. Tímto způsobem je zajišťován provoz pyrotechnické služby v průběhu celého roku. Na základě této argumentace žalobce dovedl, že: „*z materiálního hlediska příslušníci Pyrotechnické služby Policie České republiky vykonávají službu ve směnném režimu, konkrétně ve dvou dvanáctihodinových na sebe přímo navazujících směnách,*“ a že: „*mezi výkonem služby a služební pohotovostí není ve svém důsledku žádný rozdíl. Příslušníkům Pyrotechnické služby Policie České republiky je v režimu služební pohotovosti nařizována činnost (byť třeba v jiném rozsahu), která je právě hlavní náplní uvedených služeb příslušníků Pyrotechnické služby Policie České republiky*“ (pozn. zvýraznění doplněno).
61. Žalobce dále uvedl, že byt dobu pracovní pohotovosti tráví příslušník v místě svého bydliště, je povinen neprodleně reagovat na pokyn svého zaměstnavatele a neprodleně se dostavit do místa výkonu práce. Poukázal, že obdobnou situací se zabýval SDEU v rozsudku C-518/15, ve kterém soud dobu pracovní pohotovosti posoudil materiálně jako pracovní dobu. Obdobně poukázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 361/2003 Sb., ze které dovedl, že pro

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

zařazení do tarifní skupiny podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. jsou podstatná jiná hlediska než místo konání služby. Rozvržení doby služby (za zohlednění nařízené služební pohotovosti) žalobci zasahovalo do biorytmu a společenského a rodinného života, což rovněž odůvodňuje zvýšený tarifní služební příjem, a to i v kontextu rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek čj. 6 Ads 59/2012 - 53).

62. Městský soud v Praze předesílá, že z takto formulované argumentace žalobce je zřejmé, že již v průběhu řízení předcházejícího vydání Napadenému rozhodnutí poukazoval na skutečnost, že služební pohotovost byla žalobci (a dalším příslušníkům dotčené expozitury) nařizována za účelem pokrytí nepřetržitého provozu a byla obsahově shodná s náplní běžného výkonu služby. Skutečnost, že žalobce dobu služby se služební pohotovostí nezaměňoval, nýbrž si byl vědom rozdílu mezi těmito dvěma instituty, je pak zcela zřejmá i z toho, že zdůraznil, že pro přiznání zvýšeného tarifního příjmu jsou podstatná jiná hlediska, než místo výkonu služby (tj. že okolnost, že služební pohotovost je vykonávána mimo pracoviště, není s ohledem na obsahovou náplň a nařizování služební pohotovosti podle jeho přesvědčení rozhodná).
63. Dle názoru Městského soudu v Praze je přitom i z obsahu odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zřejmé, že žalobce v žádném případě volně nezaměňoval výkon služby s dobou výkonu služební pohotovosti, resp. z jeho argumentace nelze usuzovat, že by nárok na doplatek služebního příjmu odvozoval z prosté skutečnosti, že mimo samotný výkon služby vykonával i služební pohotovost, jak by snad bylo lze dovozovat z odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
64. Je naopak zjevné, že argumentace žalobce vycházela z přesvědčení, že charakter činností vykonávaných po dobu jemu a dalším příslušníkům nařizované služební pohotovosti byl z hlediska náplně podobný výkonu služby a že služební pohotovost byla nařizována tak, aby došlo k zajištění provozu Pyrotechnické služby v průběhu celého roku. Stejným argumentem žalobce tak i v průběhu řízení před správními orgány bylo, že byť je služební pohotovost (formálně) institutem odlišným od výkonu služby a z hlediska zařazení tohoto institutu v zákoně č. 361/2003 Sb., formálně se o výkon služby nejedná (s čímž souvisí i odlišný způsob odměňování), byl v jeho konkrétním případě služební pohotovostí fakticky nahrazován výkon služby.
65. Jinak řečeno, žalobce již v průběhu správního řízení snášel konkrétní argumenty, o něž opíral svůj závěr, že dobu formálně nařízené služební pohotovosti je třeba s ohledem (i.) na charakter po tuto dobu fakticky vykonávaných činností a dále (ii.) se zřetelem k dalším konkrétním okolnostem považovat z materiálního hlediska za výkon služby. Z tohoto důvodu pak žalobce usuzoval na splnění definičních podmínek výkonu služby ve dvousměnném provozu a s tím související naplnění podmínek pro přiznání zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %.
66. Co se týče reprodukce odůvodnění Napadeného rozhodnutí, k tomuto soud přistoupil již v části II tohoto rozsudku. Žalovaný se v něm podrobně věnoval rozvržení doby služby žalobce a posuzoval délku směn, jež žalobce vykonával. V tomto ohledu se přitom zabýval především výkonem služeb žalobce s místem výkonu ve Vrbeticích, a to i přesto, že žalobce v tomto ohledu žádnou odvolací námitku neuplatnil.
67. K samotnému výkonu služební pohotovosti žalobcem (viz především str. 13 – 16 Napadeného rozhodnutí) se pak žalovaný omezil na konstatování rozdílů mezi institutem služební pohotovosti a dobou služby, tj. že služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

služby a je nezbytné ji od výkonu služby odlišovat. Žalovaný následně podotknul, že služební pohotovost nelze považovat za výkon služby ani další směnu. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalobce setrval žalovaný na obecném rozlišení pojmů služba a služební pohotovost, aniž ve skutečnosti jakkoliv hodnotil, jakým způsobem probíhal výkon služební pohotovosti v konkrétním případě žalobce.

68. Žalovaný ve své podstatě setrval na prostém vyložení obecných tezí k dotčeným institutům a identifikace jejich rozdílů tak, jak jsou uvedeny v zákoně č. 361/2003 Sb., aniž jakkoli reflektoval na samotnou podstatu argumentace žalobce. Pokud pak poukázal, že v rámci služební pohotovosti příslušníci nevykonávají služební úkoly, ale jsou pouze připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat, opětovně i v tomto svém dílčím závěru vycházel striktně z obecně platných pravidel obsažených v dotčené právní úpravě, avšak zcela rezignoval na posouzení toho, jakým způsobem plnění služební pohotovosti fakticky probíhalo v režimu expozitury České Budějovice odboru munice Pyrotechnické služby.
69. Podle názoru zdejšího soudu však měl žalovaný posoudit právě naplnění zákonných podmínek nařizování služební pohotovosti na expozituře České Budějovice odboru munice Pyrotechnické služby a charakter činností vykonávaných příslušníky v rámci služební pohotovosti, jakož i podobnost s výkonem běžné služby. Tím by dostal povinnosti vypořádat jádro argumentace žalobce ohledně materiálního hlediska výkonu služební pohotovosti. Vycházet přitom mohl kromě jiného ze závěrů, jež k hodnocení institutu služební pohotovosti a jeho rozlišení od výkonu služby (byť v kontextu zákona o vojácích) vyslovil Nejvyšší správní soud, neboť tyto jsou, pokud jde o potřebu materiálního posouzení, zcela přenositelné i na posuzovanou věc (viz rovněž bod 79 tohoto rozsudku). Argumentaci žalobce nicméně žalovaný naopak vypořádal zcela formalisticky, pominul podstatu projednávané věci a na svém postoji setrval i v řízení před soudem, když opětovně uváděl, že příslušník plněním služební pohotovosti službu (z povahy věci nikdy) nevykonává, služební pohotovost je odlišným institutem od výkonu služby apod.
70. O nepochopení podstaty sporu žalovaným ostatně svědčí i skutečnost, že v řízení před soudem trval na nepřenositelnosti závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených k posouzení výkonu služební pohotovosti z důvodu, že v těchto případech bylo řešeno, zda nevznikl nárok na doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti, nebo zda za vykonané činnosti náleží „pouze“ odměna za služební pohotovost. S přesvědčením žalovaného, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou v tomto ohledu nepřiléhavá, se nemůže Městský soud v Praze ztotožnit, neboť podstata sporu je v projednávané věci ve svém důsledku naopak zcela totožná. Byť pak žalovaný sám konstatoval, že služební pohotovost s ohledem na možné použití tohoto institutu pouze v nezbytně nutné míře nelze pojímat jako pravidelnou směnu, která tvoří pravidelný režim směny, ve vztahu k průběhu služby žalobce toto hledisko pohříchu nijak nehodnotil. Přesvědčení žalovaného, že neměl z materiálního hlediska posuzovat a hodnotit výkon služební pohotovosti žalobcem, tak neobstojí; jeho závěry jsou striktně povšechné, paušální, obecné a nijak nevypořádávají argumentaci žalobce v řízení před služebními orgány.
71. Vytknout je žalovanému třeba i jeho vypořádání se s argumentací žalobce o přenositelnosti závěrů rozsudku C-518/15 na případ žalobce. Byť se žalovaný touto námitkou zabýval konkrétněji, i v tomto případě setrval v rovině striktně obecných a paušálních závěrů (tj. že plnění služební pohotovosti je dobou odpočinku, uskutečňuje se mimo dobu služby a příslušníkovi za ni náleží jistá kompenzace). Žalovaný přitom poukázal, že v dotčeném rozsudku se jednalo o případ hasiče, který plnil pracovní pohotovost v místě svého bydliště

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

a měl povinnost na výzvu zaměstnavatele zareagovat do osmi minut a být fyzicky na určeném místě, tj. neměl být po dobu plnění pohotovosti pouze zastižitelný. Ve vztahu k projednávanému případu žalovaný uvedl, že žalobce plnil v posuzovaném období služební pohotovost v místě mimo služebnu, a to v různém rozsahu i časovém rozmezí. Uzavřel pak, že předmětný rozsudek je na případ žalobce nepřiléhavý, avšak ani v tomto kontextu (vyjma jediného dílčího závěru o místě jejího výkonu) žádným způsobem nehodnotil, jak výkon služební pohotovosti v případě žalobce probíhal (tj. ani v tomto ohledu se nezabýval charakterem činností vykonávaných žalobcem ani tím, zda mu byla stanovena povinnost v určitém čase zareagovat na výzvu k plnění služby a jak tato okolnost korespondovala s možností žalobce nakládat se svým časem v případě plnění služební pohotovosti, či zda nešlo o plánovité zneužívání/obcházení institutu služební pohotovosti vyznačujícího se mimořádností jeho použití). Opětovně tak zcela pominul, že žalobce na uvedený rozsudek poukázal v kontextu tvrzení, že příslušníci odboru munice Pyrotechnické služby sice dobu služební pohotovosti tráví v místě svého bydliště, avšak jsou povinni neprodleně reagovat na pokyn svého nadřízeného a neprodleně se dostavit do místa výkonu služby (což výrazně omezuje možnosti žalobce věnovat se jiným aktivitám). SDEU v dotčeném rozsudku přitom dospěl k závěru, že povinnost být fyzicky přítomen na místě určeném zaměstnavatelem, jakož i omezení vyplývající z hlediska zeměpisného a časového z nutnosti dostavit se do místa práce do 8 minut mohou objektivně omezovat možnosti, které má pracovník k tomu, aby se věnoval svým osobním a společenským zájmům. Tato situace je přitom dle soudu kvalitativně odlišná od situace pracovníka, který po dobu pohotovosti musí být pouze zastižitelný svým zaměstnavatelem. Žalovaný nicméně zcela rezignoval na zjištění konkrétních okolností výkonu služební pohotovosti žalobce a podstatou odvolací námítky žalobce se nezabýval.

72. Městský soud v Praze tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalovaný (a potažmo i služební funkcionář) při posouzení důvodnosti Žádosti žalobce nevystihnul podstatu věci, neboť se nevypořádal s tím, co žalobce prostřednictvím uplatněného nároku učinil předmětem řízení, jakož i zcela pominul klíčovou argumentaci uplatněnou žalobcem v průběhu správního řízení; úvahy, které do odůvodnění Napadeného rozhodnutí promítnul, byly mimoběžné důvodům, na kterých žalobce opodstatněnost své Žádosti o doplatek služebního příjmu v průběhu správního řízení založil. Je tak třeba uzavřít, že na půdorysu projednávané věci s ohledem na žalobcem předestřenu argumentaci včetně námitek uplatněných v odvolacím řízení žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o tom, jaká hlediska jsou podstatná pro posouzení důvodnosti Žádosti. Kritéria posuzovaná žalovaným vycházela toliko z formálního pojetí jednotlivých institutů zákona č. 361/2003 Sb.; žalovaný však zcela rezignoval na posouzení toho, zda faktický průběh služby a služební pohotovosti odboru munice Pyrotechnické služby byl v souladu s podmínkami stanovenými zákonem č. 361/2003 Sb.
73. Městský soud v Praze proto musí nad rámec výše uvedeného rovněž konstatovat, že žalovaný zatížil své rozhodnutí další vadou, která prozatím brání jeho věcnému přezkumu soudem v tomto řízení. Vzhledem k tomu, že se žalovaný vůbec nezabýval materiálním posouzením služební pohotovosti vykonávané žalobcem (způsobem nařízení služební pohotovosti, charakterem činnosti vykonávané žalobcem, četností jejího výkonu, či tím, v jakém rozsahu byla nařizována ostatním příslušníkům dotčené expozitury), neobstarával žádné podklady, na základě kterých by bylo možné uvažovat o faktické povaze výkonu služební pohotovosti (tj. zda se jednalo toliko o služební pohotovost, nebo zda činnost vykonávaná žalobcem byla ve své podstatě výkonem služby). Žalovaný tedy nedostatečným

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

způsobem zjistil skutkový stav, neboť důvodnost Žádosti nelze s ohledem na podklady obsažené ve správním spise posoudit. Za tímto účelem přitom bude třeba zásadního doplnění spisového materiálu. Městský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný Napadené rozhodnutí rovněž zatížil vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jež je dalším důvodem pro zrušení Napadeného rozhodnutí. Zdejší soud přitom nepřehlédl, že spisový materiál obsahuje přehled služeb žalobce (tj. údaje o plánovaných a skutečně vykonaných službách), nicméně žalovaný tyto důkazy hodnotil toliko z pohledu formálního (tj. spokojil se s konstatováním, že žalobce v určité době vykonával služební pohotovost, avšak nijak nezohlednil, v jakém objemu a rozsahu tuto činnost vykonával a zda byly pro její výkon splněny zákonné předpoklady). Tímto způsobem fakticky rezignoval na zjištění skutečného stavu věci v kontextu tvrzení žalobce, že výkon činnosti v rámci nařízené služební pohotovosti se svým obsahem shodoval s výkonem služby, a systematicky tak docházelo k obcházení zákona při a výkonu služby, a to nejen v izolovaném případě žalobce, ale v rámci celé expozitury České Budějovice odboru munice Pyrotechnické služby.

74. Zdejší soud nepřehlédl, že žalobce svou argumentaci významným způsobem rozšířil až v řízení před soudem. Nelze však přisvědčit názoru žalovaného, že tak učinil zcela mimo rámec již dříve uplatněných tvrzení, tj. že v řízení před soudem uplatnil důvody odlišné od těch, o něž svou Žádost opíral. Žalobce nejpozději v podaném odvolání v souladu s dříve uvedeným nade vši pochybnost namítal, že zásadním pro posouzení, zda režim služby na odboru munice Pyrotechnické služby probíhal ve směnném režimu, je skutečnost, že mimo výkon služby žalobce (a ve spojení s dalšími příslušníky odboru munice) vykonával služební pohotovost, která dle jeho názoru byla s ohledem na její obsahovou náplň a další okolnosti věci fakticky další směnou (tj. výkonem služby), a proto mu dle jeho přesvědčení náleží doplatek služebního příjmu ve výši 10 % podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.
75. Nezbyvá tedy než shrnout a uzavřít, že žalovaný zatížil Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek důvodů tím, že:
- (i.) se ani dílčím způsobem nezabýval způsobem nařizování služební pohotovosti služebním funkcionářem žalobci a dalším příslušníkům odboru munice Pyrotechnické služby, charakterem činností vykonávaných v rámci plnění služební pohotovosti, a tím, zda institutu služební pohotovosti nebylo služebním funkcionářem zneužíváno v rozporu s jeho zákonným vymezením,
 - (ii.) zcela pominul podstatu argumentace, o níž žalobce svou Žádost opíral,
 - (iii.) a fakticky se tak nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, neboť neuvedl, z jakých důvodů je považuje za liché a neopodstatněné.

Tím, že uvedená hlediska zcela opomenul a tedy neobstaral a do spisu nezaložil takové podklady (příkladmo nařízení služební pohotovosti, údaje svědčící o výkonu služby a služební pohotovosti dalších příslušníků dotčené expozitury, výslech osob zodpovědných za plánování služby a služební pohotovosti odboru munice, výslech příslušníků dané expozitury aj.), na základě kterých by bylo lze usuzovat o skutečném průběhu služby a služební pohotovosti včetně jejich obsahové náplně, zároveň zatížil Napadené rozhodnutí vadou řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, bez kterého nelze závěr o důvodnosti Žádosti a tedy ani opodstatněnosti žalobní argumentace učinit. V návaznosti na výše uvedené soud dospěl k závěru, že je namístě Napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

76. V dalším řízení se žalovaný musí vypořádat s nosnou argumentací žalobce, tedy především komplexně posoudit faktický průběh výkonu služby a služební pohotovosti v rámci expozitury České Budějovice odboru munice Pyrotechnické služby.
77. Žalovaný musí v tomto ohledu zohlednit skutečnosti tvrzené žalobcem v průběhu správního řízení (jež budou případně doplněny o další konkrétní tvrzení a důkazní návrhy odpovídající těm, které žalobce učinil v průběhu soudního řízení), tj. předně přezkoumat, zda byly naplněny podmínky nařízení služební pohotovosti ve smyslu § 62 zákona č. 361/2003 Sb. Podstatné je v tomto ohledu tvrzení žalobce, že služební pohotovost byla služebním funkcionářem nařizována za účelem faktického zajištění provozu odboru munice Pyrotechnické služby. Žalovaný se rovněž bude muset zabývat obsahovou náplní služební pohotovosti, kterou žalobce vykonával, a vypořádat se s jeho tvrzením, že vyjma místa výkonu služební pohotovosti (oproti místu výkonu běžné služby na služebně) nebyl v plnění úkolů jemu stanovených faktický rozdíl. Těmito okolnostmi se žalovaný musí rovněž zabývat i v kontextu tvrzení žalobce, že se příslušníci odboru munice nepřetržitě v plnění povinností (ať už v rámci výkonu služby, nebo plnění služební pohotovosti) střídali, a že rozvržení služby na základní dobu služby a služební pohotovost bylo jednáním účelovým, vedeným snahou o finanční úspory a zastření skutečného stavu věci, jenž by mohl podle žalobce odpovídat směnnému režimu.
78. Městský soud v Praze nepřehlédnu, že žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podrobně věnoval rozvržení doby služby a hodnotil kritéria, při kterých lze usuzovat na vícesměnný režim služby. V dalším řízení se nicméně bude muset rovněž zabývat otázkou, zda služební pohotovost, kterou žalobce vykonával, nebyla z materiálního hlediska výkonem služby, tj. další směnou, a jaký vliv by tato skutečnost měla na hodnocení režimu výkonu služby žalobce.
79. V rámci takto provedeného hodnocení pak žalovaný musí, jak soud naznačil výše (viz bod 69 tohoto rozsudku), zohlednit závěry, jež k obdobným otázkám vyslovily v rozhodovací praxi správní soudy. V rozsudku ze dne 16. 12. 2022, čj. 1 As 247/2021 - 40, publ. pod č. 3/2022 Sb. NSS, se Nejvyšší správní soud zabýval případem vojáka sloužícího u vrtulníkové letky, který vykonával službu v režimu 12 hodin „standardní“ služby, na niž bezprostředně navazovalo 12 hodin služební pohotovosti. Mezi účastníky řízení pak nepanovala shoda, zda byla dotčenému vojákovu služební pohotovost nařízena a zda rozdělení 24hodinové směny nebylo toliko formální, tj. zda z materiálního hlediska i v době označené jako služební pohotovost nebyla vykonávána služba. Soud v dotčené věci aproboval názor krajského soudu, že pro posouzení oprávněnosti nároku na doplacení ušlého platu je nezbytné posoudit tři okruhy otázek, a to (1) zda existuje rozkaz, jímž byla žalobci služební pohotovost nařízena; (2) zda byl dán důležitý zájem služby pro nařízení služební pohotovosti (první dvě podmínky tvoří formální aspekt věci, tj. zda byla pohotovost nařízena v souladu se zákonem); a (3) jakou činnost žalobce v době označené jako služební pohotovost fakticky vykonával (materiální aspekt). Městský soud v Praze si přitom je vědom, že uvedené závěry kasační soud vyslovil ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o vojácích, tato samotná okolnost však nemůže být jediným důvodem, pro který by bylo lze jejich přenositelnost na případ žalobce odmítnout. Žalovaný se v kontextu uvedeného bude muset zabývat otázkou, zda byla služební pohotovost nařízena formálně správným způsobem (tj. za naplnění podmínek daných zákonem) a co bylo obsahovou náplní činnosti žalobce při konání služební pohotovosti, resp. zda se skutečně z materiálního hlediska jednalo o výkon služební pohotovosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

80. Soud závěrem zdůrazňuje, že popsané nedostatky rozhodnutí nespádají do množiny případů, v nichž by snad soud mohl takové nedostatky rozhodnutí správního orgánu překlenout a doplnit vlastní argumentací. Především by v projednávané věci bylo třeba rozsáhlého a zásadního doplnění dokazování, přičemž tento postup by byl rozporný s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobci by se nadto vypořádání jeho klíčových námitek poprvé dostalo teprve v řízení před správním soudem, což dle soudu nelze připustit. Soud se proto v souladu s výše uvedeným s ohledem na shledaná pochybení žalovaného věcným přezkumem Napadeného rozhodnutí, resp. samotným posouzením charakteru služby vykonávané žalobcem v době vykazované jako služební pohotovost, prozatím nemohl zabývat.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

81. Na základě shoda uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným výše v bodech 69 - 79 rozsudku je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán. V dalším řízení se žalovaný především bude zabývat podstatou argumentace žalobce ve vztahu k jeho Žádosti o doplatek služebního příjmu, tj. v potřebném rozsahu doplní dokazování tak, aby následně mohl posoudit, jakým způsobem probíhal výkon služební pohotovosti žalobce a dalších příslušníků odboru munice v dotčeném období, resp. jakým způsobem probíhalo nařizování služební pohotovosti, zda byl tento postup v souladu s podmínkami stanovenými zákonem č. 361/2003 Sb., jaký byl charakter činností vykonávaných v rámci plnění služební pohotovosti, zda se tyto činnosti shodovaly s výkonem běžné služby (případně v jakém rozsahu se lišily). Na základě provedených zjištění pak vysloví a přezkoumatelným způsobem odůvodní, zda tyto okolnosti měly vliv na faktické rozvržení doby služby žalobce, a v návaznosti na tyto poznatky znovu posoudí důvodnost Žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu.
82. Pro úplnost soud konstatuje, že nepřehlédl návrh žalobce na zrušení Prvostupňového rozhodnutí. Tento postup však soud v projednávané věci neshledal potřebným. Bude na žalovaném, aby posoudil, zda vady vytykané zdejší soudem odstraní sám, či zda za tímto účelem přistoupí k zrušení Prvostupňového rozhodnutí a věc služebnímu funkcionáři vrátí k novému projednání.
83. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta, který jej v řízení zastupoval, za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a sepsání jednoho podání ve věci samé (replika žalobce ze dne 31. 10. 2022). Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč (3 x 3 100 = 9 300). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (3 x 300 = 900). Odměna advokáta tak činila 10 200 Kč, zvýšená o DPH ve výši 21 %, neboť advokát prokázal soudu, že je plátcem DPH, tedy 12 342 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 15 342 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. srpna 2023

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu